

Aud din acest scaun melodia cutiei tale muzicale — cea cu micuța balerină — cântându-și ultimele note ca un clinchet firav.

Te iubesc, te iubesc, te iubesc.

Mama

1

CÂND SOARELE DĂDEA SĂ APUNĂ PESTE PERIMETRUL DE cincisprezece metri al zidului, pajiștea Școlii era plină de eleve de clasa a douăsprezecea. Fetele mai mici erau aplecate pe ferestrele dormitoarelor, fluturându-și steagurile cu Noua Americă în timp ce noi cântam și dansam. Am apucat-o pe Pip de o mână și am învârtit-o atunci când formația a început un cântec cu un ritm mai rapid. Râsul ei scurt și sacadat a acoperit muzica.

Era seara de dinaintea absolvirii, iar noi sărbătoream. Ne petrecuserăm cea mai mare parte a vieții în interiorul zidurilor fortificate, fără să fi cunoscut vreodată pădurea din spatele lor, iar aceasta era cea mai grandioasă petrecere care ni se organizase vreodată. O formație era instalată lângă lac — un grup de fete de-a unsprezecea, care se oferiseră voluntare —, iar paznicii aprinseseră torțe pentru a ține la distanță șoimii. Pe masă se aflau toate mâncărurile mele preferate: pulpă de căprioară, friptură de porc mistreț, prune confiate și castroane pline cu fructe de pădure.

Directoarea Burns, o femeie durdulie cu o față de câine sălbatic, se ocupa de masă, încurajând toată lumea să mănânce mai mult:

— Haideți, haideți! Nu vrem să lăsăm toată mâncarea asta să se risipească. Vreau ca fetele mele să fie ca niște purlușe rotofeie!

Grăsimea de pe mâini îi tremura în timp ce gesticula spre masă. Muzica a devenit lentă, iar eu am tras-o pe Pip mai aproape, conducând-o într-un vals.

— Cred că ești bună de bărbat, a spus ea în timp ce alunecam către malul lacului.

Părul roșu i se lipea de față transpirată.

— *Sunt* frumos, am spus eu râzând, ridicând sprânceana pentru a simula trăsături masculine.

Era o glumă la Școală, deoarece trecuseră aproape zece ani de când nici una dintre noi nu mai văzuse vreun băiat sau bărbat, asta dacă nu puneai la socoteală fotografiile Regelui, expuse în sala principală. Le imploram pe profesoare să ne povestească de vremurile de dinaintea molimei, când fetele și băieții mergeau la Școală împreună, însă ele spuneau doar că noul sistem era pentru propria noastră protecție. Bărbații puteau fi manipulatori, înșelători și periculoși. Singura excepție era Regele. Numai de el trebuia să ascultăm și numai în el trebuia să ne încredem.

— Eve, a sosit timpul, a strigat Profesoara Florence. Stătea lângă malul lacului, ținând o medalie de aur în mâinile ei zburcitate și uscate. Uniforma obișnuită a profesoarelor, o bluză roșie cu pantaloni albaștri, atârna lălâie pe trupul ei minion. Fetelor, adunați-vă!

Formația s-a oprit din cântat, iar în aer se auzeau sunetele pădurii de dincolo de zid. Am pipăit fluierul metalic de la gât, recunoscătoare că-l aveam în caz că vreo creatură avea să sară peste zidul fortificat. Chiar și după toți acești ani la Școală, nu mă obișnuisem nicicum să aud luptele între câini, poc-poc-poc-poc-urile distanțate ale mitralierelor și scâncele îngrozitoare ale căprioarelor mâncate de vii.

Directoarea Burns a venit șontâc-șontâc și a luat medaliala din mâinile Profesoarei Florence.

— Ei, ei, haideți să începem! a strigat ea în timp ce fetele de clasa a douăsprezecea, patruzeci la număr, se adunau pentru a privi.

Ruby, prietena noastră cea mai bună, se ridicase pe vârful pentru a vedea.

— Ați muncit cu toatele din răspuțeri pe perioada Școlii, dar probabil că nimeni n-a muncit mai mult decât Eve.

Spunând asta, s-a întors către mine. Pielea de pe față îi era ridată și lăsată, formând mai multe rânduri de guși.

— Eve s-a dovedit a fi una dintre cele mai bune și mai strălucite eleve pe care le-am școlit aici, a continuat. Prin puterea cu care am fost investită de către Regele Noii Americi, îi ofer Medalia Realizărilor.

În timp ce-mi apăsa în mâini medalionul rece, toate fetele au început să aplaude. Pip a adăugat și un fluierat strident cu degetele.

— Vă mulțumesc, am spus încet.

M-am uitat spre lacul lung, ca un șanț, ce se întindea dintr-o parte a zidului în cealaltă. Privirea mi s-a oprit asupra clădirii uriașe fără ferestre de dincolo de el. În ziua următoare,

sfârșit, Arden sosise la Școală la opt ani, astfel că întotdeauna fusese ceva diferit cu ea. Părinții ei o lăsaseră la Școală până ce aveau să se stabilească ei înșiși în Orașul de Nisip. Lui Arden îi făcea plăcere să le reamintească elevelor faptul că, spre deosebire de noi, ea nu era orfană. Când își va termina de învățat meseria, se va retrage în noul apartament al părinților ei. Nu va trebui să muncească nici măcar o zi în toată viața ei.

Pip hotărâse că asta explica un adevăr mai profund în legătură cu Arden: deoarece avea părinți, nu se temea să fie dată afară din Școală. Deseori, comportamentul ei rebel lua forma unor farse inofensive: smochine putrezite în terciul de ovăz sau un șoricel mort în chiuvetă, acoperit cu pastă albă de dinți. Însă alteori era rea, chiar crudă. Arden îi tăiasă odată lui Ruby coada lungă de cal, doar pentru că se amuzase de șasele pe care îl luase ea la examenul de „Pericolele reprezentate de băieți și bărbați”.

Totuși, în ultimele luni, Arden fusese ciudat de cuminte. Apărea ultima la masă și pleca prima, și era mereu singură. Aveam sentimentul că plănua cea mai măreață farsă pentru absolvirea de a doua zi.

Într-o clipă, Arden s-a întors și a început să alerge către clădirea cu sala de mese, aruncând în aer țărână în timp ce fugea. Am mijit ochii în timp ce o urmăream. Nu aveam nevoie de nici o surpriză la ceremonie; și-așa îmi făceam probleme cu privire la discursul meu. Ba se spusese chiar că însuși Regele va fi prezent pentru prima dată în istoria Școlii. Știam că era doar un zvon, stârnit de mereu dramatica Maxine, dar chiar și așa... Era o zi importantă — cea mai importantă din viețile noastre.

— Doamnă Directoare Burns? am spus eu. Ați putea, vă rog, să mă iertați? Mi-am uitat vitaminele în dormitor.

Mi-am pipăit buzunarele uniformei, mimând frustrarea.

Directoarea se afla lângă masa cea lungă plină cu mâncare.

— De câte ori trebuie să vă reamintesc să vi le țineți în ghiozdane? Du-te, dar să nu zăbovești.

În timp ce vorbea, mângâia râtul porcului mistreț, care avea blana de pe față pârliță.

— Da, am consimțit, uitându-mă peste umăr după Arden, care deja cotise, trecând de sala de mese. Așa voi face, doamnă Directoare.

Am luat-o la fugă, aruncându-i lui Pip o scurtă privire de tipul *mă-ntorc imediat*.

Am dat colțul, apropiindu-mă de poarta principală a for-tului. Arden s-a ghemuit lângă clădire și a băgat mâna sub un tufiș. Și-a scos peste cap rochia-uniformă și s-a schimbat într-un pulover negru, cu pielea ei albă ca laptele strălucind în soarele care apunea.

M-am apropiat cu pași mari, în timp ce ea își trăgea în picioare ghetetele — aceleași ghete negre din piele pe care paznicii le purtau mereu.

— Lasă baltă orice ai plănui, am anunțat eu, mulțumită s-o văd ridicându-se brusc la auzul vocii mele.

Arden s-a oprit o clipă, apoi și-a legat șireturile strâns, de parcă își strangula gleznele. A trecut ceva timp până să vorbească, și chiar și-atunci, nu m-a privit în față.

— Te rog, Eve, a spus ea în șoaptă, pleacă!

Am îngenuncheat lângă clădire, ridicându-mi fusta pentru a nu se murdări.

— Știu că pui ceva la cale. Cineva te-a văzut lângă lac.

Arden se mișca repede, cu ochii fixați pe ghete în timp ce lega șireturile într-un nod dublu. Un rucsac se afla într-un șanț, sub tușiș, și ea și-a îndesat uniforma gri în el.

— De la cine ai furat uniforma aia de paznic?

Se prefăcea că nu mă auzise, uitându-se atentă printr-o despărțitură dintre tufe. I-am urmărit privirea către poarta fortului, care se deschidea încet. Tocmai sosea mâncarea pentru ceremonia de mâine, într-un Jeep al guvernului, vopsit în verde și negru.

— Asta n-are nimic de-a face cu tine, Eve, a spus ea într-un sfârșit.

— Și atunci, care-i treaba? Te dai drept paznic?

Am dus mâna spre fluierul de la gât. Nu o mai raportasem niciodată pe Arden, nu-i spusese niciodată Directoarei ce făcuse, însă ceremonia era prea importantă — pentru mine, pentru toți ceilalți.

— Îmi pare rău, Arden, dar nu te pot lăsa...

Înainte ca fluierul să-mi atingă buzele, Arden a rupt lanțul de la gâtul meu și l-a aruncat în iarbă. Cu o mișcare iute, m-a ținut cu spatele de clădire. Ochii îi erau umezi și injectați.

— Ascultă, a spus ea încet. Mă apăsa pe gât cu antebrațul, împiedicându-mă să respir ca lumea. Plec de-aici exact într-un minut. Dacă îți cunoști interesul, atunci ai să te întorci la petrecere și-ai să te prefaci că n-ai văzut asta niciodată.

La câțiva metri depărtare, niște femei-paznici descărcau furgoneta, cărând cutii înăuntru, în timp ce altele își așteptau mitralierele către pădure.

— Dar n-ai unde să te duci..., am spus eu pe un ton răgușit.

— Trezește-te! a rostit ea printre dinți. Crezi că ai să înveți vreo meserie? A arătat către clădirea din cărămidă aflată de cealaltă parte a lacului, abia distinsă în întunericul ce se lăsa. Te-ai întrebat vreodată de ce Absolventele nu ies niciodată? Sau de ce există o poartă separată pentru ele? Sau de ce nu există ferestre? Crezi că te trimit acolo să pictezi?

Spunând astea, mi-a dat drumul. Mi-am frecat gâtul — pielea mă ardea acolo unde lanțul fusese rupt.

— Bineînțeles, am spus eu. Ce altceva am putea face?

Arden a răs scurt în timp ce-și punea rucsacul pe umeri, apoi s-a aplecat spre mine. Respirația ei mirosea a carne condimentată de porc mistreț.

— Nouăzeci și opt la sută din populație a murit, Eve. A dispărut. Cum crezi că lumea asta va continua? Ei n-au nevoie de artiști, a șoptit ea. Au nevoie de copii. Cei mai sănătoși copii pe care-i pot găsi... sau face.

— Despre ce vorbești? am întrebat eu.

S-a ridicat, fără să-și ia măcar o dată privirea de la furgonetă. O femeie-paznic a tras prelată de pânză peste spatele Jeepului și s-a suit la volan.

— De ce crezi că sunt atât de îngrijorate de înălțimea noastră, de greutate, de ceea ce mâncăm și bem?

Arden și-a scuturat pământul de pe costumul ei negru și m-a privit pentru ultima oară. Zona din jurul ochilor îi era umflată, sub pielea subțire și albă se vedeau vinișoarele mov.

— Le-am văzut pe fetele care au absolvit înaintea noastră. Și n-am de gând să ajung într-un pat de spital, dând naștere în fiecare an la câte-un plod, în următorii douăzeci de ani din viață.